

L'Estat es devora

«La política es pot caminar pels camins del rancor o buscar recorreguts possibles perquè les coses canviïn en el sentit que un defensa»

La resolució de la Junta Electoral Central ha posat en evidència, una vegada més, i de forma grollera i desacomplexada, que les estructures franquistes de l'Estat, que han restat impunes durant anys, s'activen quan veuen perillar el seu poder i els seus privilegis. Unes estructures que ha tolerat i, fins i tot, alimentat el PSOE durant dècades, convertint-se en part del sistema. En part del problema. Quin error, quin greu error!

Espanya no és una dictadura. És una democràcia. Però ho és fins que aquests sectors (règim del '78) veuen perillar l'*statu quo*. Aleshores tot resta permès. Escoltes il·legals, causes generals, detencions arbitràries, clavegueres al servei de la mentida. Tenim exemples per omplir biblioteques senceres d'odi i repressió.

Com sempre ha passat a la història, tendim a no adonar-nos-en fins que en som víctimes nosaltres mateixos. De fet, el PSOE, no només no ho ha volgut veure, sinó que sovint se n'ha beneficiat i n'ha fet ús durant aquests darrers 40 anys. La repressió de l'1-O, la presó provisional arbitrària dels líders polítics i socials d'independentisme o el judici a la democràcia perpetrat al Tribunal Suprem, en són les més recents expressions. I entretant, una gran part de l'esquerra política espanyola i també social, cultural i mediàtica callava avergonyint la seva pròpia memòria.

No es tracta de fer una esmena a la totalitat a l'esquerra espanyola. És indiscutible la seva contribució en la modernització de l'Estat, la millora de les seves infraestructures de tota mena, la dotació de serveis públics o en l'increment de les llibertats individuals i col·lectives. De la mateixa manera que el 'Deep State', s'ha mantingut viu i sempre amantent. Han deixat anar corda, però han mantingut la brida controlada. I quan els ha convingut, com ara, han tibet de la corda per recordar qui és finalment el propietari de la finca. I tot plegat amb el silenci culpable del socialisme espanyol.

Ells sabran si ha de fer una reflexió pública d'aquest gravíssim error. Segurament si ho fessin, els permetria reiniciar una nova etapa de compromís amb el canvi. Però si no afronten un canvi radical d'actitud amb fermesa i determinació comprovaran ben aviat, en primera persona, com les gasten. Tenen l'oportunitat de rectificar.

Dit això, a la política es pot caminar pels camins del rancor o buscar recorreguts possibles perquè les coses canviïn en el sentit que un defensa. En definitiva, transformar la indignació en proposta política al servei del canvi possible. Això és, al meu entendre, una premissa del compromís polític.

Avui s'ha iniciat el debat d'investidura de Pedro Sánchez. Hi ha dues opcions. O facilitar un govern del PSOE condicionat per actors polítics que clarament aposten pel canvi, per retornar el conflicte a la política i aturar la repressió o impedir-ho. Segurament hi ha arguments per totes dues alternatives.

Ara bé, jo sóc partidari de facilitar la investidura. I després de la inacceptable, il·legal, arbitrària, injusta i indecent inhabilitació del MHP Torra, encara més. Perquè aquesta reacció de les estructures de l'Estat al servei de l'*statu quo* ens demostra, que si alguna possibilitat hi ha de canviar les coses, és obrint pas a aquesta oportunitat que ofereix la diabòlica aritmètica parlamentària actual.

S'argumenta, en contra, que no ens podem fiar del PSOE. I no els falta raó. Però la por

d'alguns, és la mostra que hi ha un espai per l'esperança. I no estem en condicions de deixar-la passar. No pel PSOE, sinó als ulls del món i de centenars de milers de catalans.

El que estic segur és que el sobiranisme no assolirà l'objectiu d'un referèndum amb un govern ultra a l'Estat. Les teories benintencionades, o no tant, del 'cuanto peor, mejor', no són certes. Si a l'Estat hi ha un govern ultra, patirem més repressió, més dolor, més divisió i s'allunyarà qualsevol esperança pel sobiranisme.

No soc capaç de veure una alternativa a aquesta posició de facilitar la investidura amb els condicionants que s'han pactat. No s'està plantejant. Llegeixo des de diferents sectors contraris, legítimament, a aquesta posició, la necessitat d'articular una alternativa i explicar-la. I tenen raó. Avui no hi és. Més enllà de subratllar els riscos d'aquesta opció, cal articular l'alternativa. Perquè els ciutadans puguem triar racionalment, sobre propostes concretes. I debate-les racionalment.

I finalment. Prou d'exabruptes i desqualificacions. Prou de vomitar odi. Prou d'acusacions de traïdor, botifler o de còmplice de carcellers a qui gosa opinar diferent. Prou de les barbaritats que s'estan dient aquests dies. Prou de repartir carnets de dignitat. Prou d'apropiar-se de l'1-O, que va ser un triomf col·lectiu. Prou d'odi. Discrepància tota. Debat, sempre. I propostes. Estic disposat a ser convençut. Però baixaré de qualsevol vaixell que se sustenti en l'exclusió al discrepant. Perquè no serà el meu, un País construït des d'aquestes actituds. El que cal és sumar, agregar, construir. I empatia.

Si realment volem fer possible el referèndum, transitar aquest camí és necessari. Inclús si fracassa. Perquè si amb un govern PSOE-Podemos el fracàs s'evidencia novament per responsabilitat de l'Estat, els nivells de cohesió de la societat catalana en la defensa del referèndum serà enorme. És arriscat, certament. I també imprescindible.